A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2010. július 29.*

A C-214/09. P. sz. ügyben,

az **Anheuser-Busch Inc.** (székhelye: Saint Louis [Amerikai Egyesült Államok], képviselik: V. von Bomhard és B. Goebel Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. június 12-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: A. Folliard-Monguiral, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Budějovický Budvar, národní podnik** (székhelye: České Budějovice [Cseh Köztársaság], képviseli: K. Čermák advokát)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök (előadó), C. Toader, K. Schiemann, L. Bay Larsen és J.-J. Kasel bírák,

főtanácsnok: P. Cruz Villalón,
hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. május 11-i tárgyalásra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével az Anheuser-Busch Inc. (a továbbiakban: Anheuser-Busch) az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-191/07. sz., Anheuser-Busch kontra OHIM – Budějovický Budvar (BUDWEISER) ügyben 2009. március 25-én hozott ítélete (EBHT 2009., II-691. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának 2007. március 20-i azon határozatának (R 299/2006-2. sz. ügy, a továbbiakban: vitatott határozat) a hatályon kívül helyezésére irányuló keresetét, amely – helyt adva a Budějovický Budvar, národní podnik (a továbbiakban: Budvar) által e lajstromozással szemben benyújtott felszólalásnak – megtagadta a „BUDWEISER" szóvédjegy lajstromozását.

Jogi háttér

A 40/94/EK rendelet

2 Az alapjogvita tényállása idején alkalmazandó, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) – amelyet később a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) hatályon kívül helyezett, és amelynek helyébe ez utóbbi rendelet lépett – „Viszonylagos kizáró okok" című 8. cikke az (1) bekezdésében ekképp rendelkezik:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

a) az a korábbi védjeggyel azonos, és az árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonosak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez."

3 A 40/94 rendelet „A közösségi védjegy használata" című 15. cikke értelmében:

„(1) Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

(2) Az első albekezdés [helyesen: (1) bekezdés] alkalmazásában használatnak minősülnek a következők is:

a) a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el;

[…]"

4 Az említett rendelet 42. cikkének (3) bekezdése előírja:

„A felszólalást írásban kell benyújtani, és abban meg kell jelölni az annak alapjául szolgáló okokat. A felszólalást nem lehet szabályszerűen benyújtottnak tekinteni mindaddig, amíg a felszólalás díját meg nem fizetik. A[z OHIM] által megjelölt határidőn belül a felszólaló állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő."

5 A 40/94 rendelet 43. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A felszólalás vizsgálata során a[z OHIM] – ahányszor csak szükséges – felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a[z OHIM] felhívásával kapcsolatos észrevételeiket.

(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt

évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) albekezdésében említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll."

6 A 40/94 rendelet eljárási rendelkezésekre vonatkozó IX. címében szereplő, „Általános rendelkezések" című 1. fejezetében található „A tényállás vizsgálata hivatalból" című 74. cikk, amely ekképp rendelkezik:

„(1) A[z OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a[z OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A[z OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő."

7 Az említett rendelet 76. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A[z OHIM] előtti eljárásokban a bizonyítási eszközök a következők:

a) a felek meghallgatása;

b) a tájékoztatás adására irányuló kérelem;

c) az okirati és tárgyi bizonyítékok bemutatása;

d) a tanúvallomás;

e) a szakértői vélemény;

f) az eskü alatt tett, a megerősített vagy a nyilatkozat felvétele szerinti államban hatályos jogszabályok szerint azonos kötőerővel járó módon tett írásbeli nyilatkozat."

Az 1995. évi végrehajtási rendelet

8 A 40/94 rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o., a továbbiakban: 1995. évi végrehajtási rendelet) 16. szabálya ekképp rendelkezik:

„(1) A felszólalás tartalmazhatja az annak alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, ahhoz csatolva az ezeket alátámasztó iratokat.

(2) Ha a felszólalás olyan korábbi védjegyen alapul, amely nem közösségi védjegy, a felszólaláshoz – lehetőség szerint – igazolást kell csatolni a korábbi védjegy lajstromozásáról vagy bejelentéséről, például a védjegyokiratot. […]

(3) Az (1) bekezdésben említett tények, bizonyítékok és érvek és az azok alátámasztására szolgáló iratok, valamint a (2) bekezdésben említett igazolások – ha azokat nem a felszólalással egyidejűleg vagy azt követően nyújtották be – a felszólalási eljárás megindítását követően a[z OHIM] által a 20. szabály (2) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül nyújthatók be.”

9 Az 1995. évi végrehajtási rendelet 20. szabályának (2) bekezdése értelmében:

„Ha a felszólalás nem tartalmazza a 16. szabály (1) és (2) bekezdésében említett tényeket, bizonyítékokat és érveket, a[z OHIM] felhívja a felszólalót, hogy azokat a[z OHIM] által megjelölt határidőn belül terjessze elő. A felszólaló valamennyi beadványát közölni kell a bejelentővel, akinek lehetőséget kell adni arra, hogy azokra a[z OHIM] által megjelölt határidőn belül nyilatkozzon.”

10 Az 1995. évi végrehajtási rendeletet a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelet (HL L 172., 4. o., a továbbiakban: 2005. évi végrehajtási rendelet) módosította, amely 2005. július 25-én lépett hatályba.

11 A 2005. évi végrehajtási rendelet 18. szabályának (1) bekezdése kimondja:

„Amikor a felszólalást elfogadhatónak nyilvánítják a 17. szabály értelmében, a[z OHIM] értesítést küld a feleknek, amelyben tájékoztatja őket arról, hogy a felszólalási eljárás a közlemény kézhezvételétől számított két hónapon belül megkezdődik. Ez az időtartam összesen 24 hónapra hosszabbítható meg, ha mindkét fél meghosszabbítás iránti kérelmet nyújt be a határidő lejártáig."

12 A 2005. évi végrehajtási rendelet 19. szabálya előírja:

„(1) A[z OHIM] lehetőséget ad a felszólalónak, hogy benyújtsa a felszólalása alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, vagy kiegészítse a 15. szabály (3) bekezdése alapján benyújtott bármely tényt, bizonyítékot vagy érvet az általa megadott határidőn belül, amely legalább 2 hónap attól a naptól kezdve, amelyen a felszólalási eljárást megkezdettnek tekintik a 18. szabály (1) bekezdésével összhangban.

(2) Az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát, valamint a felszólalásra való jogosultságát igazoló bizonyítékot. A felszólaló különösen az alábbi bizonyítékokat nyújtja be:

a) ha a felszólalás alapja olyan védjegy, amely nem közösségi védjegy, a benyújtásának vagy lajstromozásának bizonyítéka az alábbiakkal igazolva:

[…]

ii. ha a védjegyet lajstromba vették, a megfelelő lajstromozási igazolás és adott esetben a legújabb megújítási igazolás másolata, amely feltünteti, hogy a védjegy oltalmának időtartama meghaladja az (1) bekezdésben említett határidőt és annak bármilyen meghosszabbítását, vagy a védjegyet lajstromba vevő igazgatási szerv által kibocsátott egyenértékű dokumentum másolata;

[…]

(4) A[z OHIM] nem veszi figyelembe az írásbeli beadványokat vagy dokumentumokat, illetve azok azon részét, amelyeket nem nyújtottak be, vagy nem fordítottak le az eljárási nyelvre a[z OHIM] által megállapított határidőn belül."

A jogvita előzményei

13 Az Elsőfokú Bíróság előtt kezdeményezett jogvita előzményei a megtámadott ítélet alapján a következőképpen foglalhatók össze.

14 1996. április 1-jén az Anheuser-Busch a „budweiser" szóvédjegy közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte az OHIM-tól a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, a következő leírással: „Sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos és alkoholmentes malátatartalmú italok".

15 1999. szeptember 28-án a Budvar felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegy lajstromozása ellen valamennyi érintett árura vonatkozóan, egyrészt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja alapján három védjegy létezésére hivatkozva, nevezetesen:

– a BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy (R 238 203. sz.) (a továbbiakban: R 238 203. sz. védjegy), amelyet „minden sörtípus" vonatkozásában Németországra, Ausztriára, a Benelux-államokra és Olaszországra kiterjedő hatállyal lajstromoztak;

– a „Budweiser Budvar" kifejezést tartalmazó nemzetközi ábrás védjegy (674 530. sz.) (a továbbiakban: 674 530. sz. védjegy), amelyet a „maláta" és a „sör" termékek vonatkozásában Ausztriára, a Benelux-államokra, Franciaországra és Olaszországra kiterjedő hatállyal lajstromoztak, valamint

– a „Budweiser Budvar" kifejezést tartalmazó nemzetközi ábrás védjegy (614 536. sz.) (a továbbiakban: 614 536. sz. védjegy), amelyet a „sör" termék vonatkozásában Németországra, Ausztriára, a Benelux-államokra, Franciaországra és Olaszországra kiterjedő hatállyal lajstromoztak.

16 A Budvar másrészt a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján számos, a „budweiser" kifejezést tartalmazó eredetmegjelölésre hivatkozott.

17 Az OHIM eredetileg 2000. június 24-ben állapította meg azt a határidőt, amíg a Budvarnak a felszólalása alátámasztására elő kellett terjesztenie a tényeket, bizonyítékokat és érveket. Ezt a határidőt később 2002. február 26-ig meghosszabbította. A Budvar által e célból faxon megküldött dokumentumokat az OHIM teljes egészében 2002. február 27-én kapta meg.

18 2002. július 8-án az Anheuser-Busch a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően kérte, hogy a Budvar a felszólalása alátámasztására hivatkozott védjegyek tényleges használatára vonatkozóan szolgáltasson bizonyítékot.

19 A Budvar e kérelemre a 2002. november 8-i levéllel válaszolt, az e célból az OHIM által a 2002. szeptember 10-i levelében megállapított határidő 2002. november 11-én járt le.

20 Az említett levélben a Budvar kifejezetten hivatkozott az OHIM által 2002. február 27-én megkapott, a „budweiser" kifejezést tartalmazó eredetmegjelölés használatának bizonyítására irányuló dokumentumokra, és úgy ítélte meg, hogy ezek a dokumentumok többek között alkalmazandók az R 238 203. sz. védjegyre.

21 Az OHIM felszólalási osztálya előtt a Budvar továbbá a 2004. január 31-i észrevételeihez csatolva benyújtott egy, a Szellemi Tulajdon Világszervezet (WIPO) által kiadott dokumentumot, amely tanúsítja, hogy az R 238 203. sz. védjegy lajstromozását 2000. december 5-én megújították (a továbbiakban: megújítási igazolás).

22 2004. június 10-i első határozatával a felszólalási osztály helyt adott a Budvar által előterjesztett felszólalásnak, lényegében megállapítva, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy és a 674 530. sz. védjegy között Ausztriában és Franciaországban fennáll az összetévesztés veszélye.

23 A 2005. július 11-i határozatával az OHIM második fellebbezési tanácsa azzal az indokkal adott helyt az Anheuser-Busch 2004. június 10-i határozattal szembeni fellebbezésének, hogy a 674 530. sz. védjegy a fent említett két tagállamban csak a szóban forgó közösségi védjegybejelentést követően állt oltalom alatt, és a fellebbezési tanács az ügyet visszautalta a felszólalási osztály elé.

24 A 2005. december 22-i második határozatával a felszólalási osztály ismét helyt adott a Budvar által előterjesztett felszólalásnak. Úgy ítélve meg, hogy az R 238 203. sz. védjegy használatára vonatkozó bizonyíték nem kielégítő, a felszólalási osztály a vizsgálatát a bejelentett védjegy és a 614 536. sz. védjegy vizsgálatára korlátozta, és e tekintetben úgy határozott, hogy figyelembe veszi a Budvar által a felszólalása alátámasztására benyújtott dokumentumokat. Végül a felszólalási osztály lényegében úgy ítélte meg, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy és a korábbi védjegy között Németországban, Ausztriában, a Benelux-államokban, Franciaországban és Olaszországban fennáll az összetévesztés veszélye.

25 A vitatott határozattal az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította az Anheuser-Busch 2005. december 22-i határozattal szembeni fellebbezését.

26 A fellebbezési tanács – a felszólalási osztállyal ellentétben – úgy vélte, hogy az R 238 203. sz. védjegyet figyelembe lehet venni, a Budvar által benyújtott dokumentumok alapján úgy ítélve meg, hogy e védjegy tényleges használatára vonatkozóan nyújtottak be bizonyítékot.

27 A fellebbezési tanács azt a következtetést vonta le, hogy a felszólalásnak a „sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos malátatartalmú italok” termékek esetében a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján lehet helyt adni, és hogy a többi termék („alkoholmentes italok”) esetében – figyelembe véve a védjegyek azonosságát és a termékek nyilvánvaló hasonlóságát – a felszólalásnak e termékek esetében a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján lehet helyt adni.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

28 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 31-én benyújtott keresetlevelével az Anheuser-Busch a vitatott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet terjesztett elő.

29 Az OHIM és a Budvar a kereset elutasítását kérte az Elsőfokú Bíróságtól.

30 Mivel az Anheuser-Busch fellebbezése mindössze a megtámadott ítélet egyes részeire irányul, kizárólag ezen részek kerülnek megvizsgálásra a továbbiakban.

31 A második, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésére alapított jogalapjával az Anheuser-Busch különösen azt rótta fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem utasította el a megújítási igazolást, mivel e dokumentumot a Budvar 2004. január 21-én nyújtotta be.

32 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 63–71. pontjában ezzel kapcsolatban úgy ítélte meg, hogy egyfelől nem állapítható meg a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének a vitatott határozat általi megsértése, mivel abból nem derül ki, hogy a fellebbezési tanács úgy vélte volna, hogy a megújítási igazolást nem kellő időben terjesztették elő, és az említett rendelkezést abból a célból alkalmazta volna, hogy ezen okiratot figyelembe vehessék, és másfelől a fent említett okiratot – a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjában kifejtett indokok miatt – kellő időben nyújtották be.

33 A fent említett 78. és 79. pontban az Elsőfokú Bíróság többek között úgy ítélte meg, hogy az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. és 20. szabályának együttes értelmezéséből következik, hogy az OHIM-nak joga van a korábbi védjegy megújításának bizonyítékát kérni, amennyiben e megújítás a felszólalási kérelem benyújtását követően megy végbe, az említett 20. szabály (2) bekezdése nem kötelezi a felszólalót, hogy ilyen bizonyítékot magától nyújtson be, és nem határozza meg azt sem, hogy az OHIM-nak figyelmen kívül kell hagynia valamely dokumentumot, ha azt későn hozták a tudomására.

34 Az 1995. évi végrehajtási rendelet 20. szabályának (2) bekezdését illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 73. pontjában továbbá úgy ítélte meg, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján az OHIM mérlegelési jogkörrel rendelkezik a határidő lejárta után benyújtott bizonyítékok figyelembevételét illetően, és hogy a fent említett szabály nem értelmezhető ellentétesen az említett rendelet egyértelmű kifejezéseiben szerepelő értelemmel.

35 A megtámadott ítélet 74–77. pontjában az Elsőfokú Bíróság másodlagosan úgy ítélte meg, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározott jogbiztonság elvére tekintettel, az 1995. évi végrehajtási rendeletbe a 2005. évi végrehajtási rendelettel bevezetett rendelkezések, különösen az előbbi rendelet 19. szabályának (4) bekezdése nem alkalmazható visszaható hatállyal a jelen ügyben.

36 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság az Anheuser-Busch által felhozott második jogalapot mint megalapozatlant elutasította.

37 A harmadik, a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésre alapított jogalap keretében az Anheuser-Busch úgy érvelt, hogy a Budvar által benyújtott bizonyítékok nem voltak elegendők az R 238 203. sz. védjegy tényleges használatának bizonyítására.

38 Miután a megtámadott ítélet 99–105. pontjában az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett a tényleges használat fogalmának értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra, ugyanezen ítélet 106. pontjában megállapította, hogy a jelen ügyben a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy „a Budvar által benyújtott bizonyítékok egyértelműen elegendők voltak a[z R 238 203. sz.] védjegy tényleges használatának bizonyításához", és hogy a fellebbezési tanács különösen a Budvar által gyártott és BUDWEISER védjeggyel ellátott sört ábrázoló reklámokra, a németországi és ausztriai ügyfeleknek szóló számlákra és arra a tényre utalt, hogy e dokumentumok a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdése szempontjából releváns időszakra vonatkoznak.

39 Először is, az egy osztrák és két német magazinban megjelent, a Budvar által az OHIM-nak 2002. november 8-án továbbított reklámokat illetően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 110. pontjában megállapította, hogy az Anheuser-Busch nem vitatta, hogy ezen dokumentumok bizonyítékot szolgáltatnak a termék jellegére (sör), a „budweiser" kifejezés használatának helyére (Németország és Ausztria) és idejére (1995. Ausztria és 1996–1998. Németország esetében). Ugyanezen 110. pontban az Elsőfokú Bíróság hozzáfűzte, hogy az Anheuser-Busch azt sem vitatta, hogy a „budweiser" kifejezésnek a Budvar által benyújtott reklámokban, különböző formákban történő használata vonatkozhat az R 238 203. sz. védjegyre.

40 Az OHIM által teljes egészében 2002. február 27-én megkapott reklámokat és számlákat illetően továbbá az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 111. pontjában megállapította, hogy a Budvar ezeket a dokumentumokat a „budweiser" kifejezést magában foglaló eredetmegjelölés használatának bizonyítása céljából küldte meg, azonban az Anheuser-Busch arra vonatkozó kérelmére válaszolva, hogy a Budvar bizonyítsa a felszólalása alátámasztása céljából hivatkozott korábbi védjegyek tényleges használatát, a Budvar a 2002. november 8-i levelében kifejezetten utalt az említett dokumentumokra, és azon a véleményen volt, hogy azok alkalmazandók többek között az R 238 203. sz. védjegyre.

41 Ezzel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 112. pontjában úgy ítélte meg, hogy az Anheuser-Busch nem vitatta az Elsőfokú Bíróság előtt azt a tényt, hogy a szóban forgó dokumentumok az R 238 203. sz. védjegy használatára vonatkoznak, és azt sem kérdőjelezte meg, hogy e dokumentumok bizonyítékot szolgáltatnak az említett védjegy használatának helyére, idejére és mértékére, amely bizonyítékok az Elsőfokú Bíróság szerint ráadásul egyértelműen kiderültek az említett dokumentumokból.

42 Végül a megtámadott ítélet 114. pontjában, az Anheuser-Busch azon érvével kapcsolatban, miszerint a fellebbezési tanácsnak más megállapításokra – például az R 238 203. sz. védjegy Németországban és Ausztriában történő használatának jellegére – kellett volna támaszkodnia, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy e tekintetben elég megjegyezni, hogy a fellebbezési tanács utalt olyan reklámokra, amelyekben a Budvar említett korábbi védjeggyel ellátott „sörének" képe szerepel. Az Elsőfokú Bíróság szintén úgy ítélte meg, hogy e védjegy használatának jellege, vagyis amennyiben az a sörre utal, a Budvar által benyújtott reklámokból és számlákból egyaránt kitűnik, és hogy a számlákra történő utalással a fellebbezési tanács hallgatólagosan, ám szükségszerűen elismerte ezt az ugyanilyen jellegű használatot.

43 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság az Anheuser-Busch által felhozott harmadik jogalapot mint megalapozatlant elutasította.

44 Az Elsőfokú Bíróság tehát a hatályon kívül helyezés iránti kereset egészét elutasította.

A felek kérelmei

45 Az Anheuser-Busch fellebbezésében azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet,

– kötelezze a[z OHIM-ot] a költségek viselésére.

46 Az OHIM és a Budvar azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést és az Anheuser-Busch-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

47 Fellebbezésének alátámasztására az Anheuser-Busch három, elsőként az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. szabályának (1) és (3) bekezdésével, valamint 20. szabályának (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének megsértésére, másodsorban a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésére, harmadsorban ugyanezen rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapította jogalapra hivatkozik.

Az első, az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. szabályának (1) és (3) bekezdésével, valamint 20. szabályának (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

48 Az Anheuser-Busch első jogalapjával arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 78. és 79. pontjában elfogadott értelmezése téves jogalkalmazáson alapul.

49 Véleménye szerint ezen értelmezés világos ellentétben áll az Elsőfokú Bíróság azon korábbi ítélkezési gyakorlatával, valamint az OHIM azon állandó gyakorlatával, amelyet több éve – pontosabban ezen értelmezésnek és e gyakorlatnak a 2005. évi végrehajtási rendelet 19. szabályában történt kodifikációjáig – követtek.

50 A T-318/03. sz., Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben 2005. április 20-án hozott ítéletből (EBHT 2005., II-1319. o.) és a T-191/04. sz., MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben 2006. szeptember 13-án hozott ítéletből (EBHT 2006., II-2855. o.) kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság az OHIM-hoz hasonlóan úgy ítélte meg, hogy amennyiben a felszólalása alátámasztására tények, bizonyítékok és érvek benyújtását kérik, a felszólaló köteles az OHIM által megjelölt határidőn belül benyújtani ezeket, és hogy ez a kötelezettség kiterjed a korábbi védjegy megújításának bizonyítékára is, ha azt időközben megújították, annál is inkább, mivel ezt a bizonyítékot nem tartalmazza a felszólalási kérelemmel együtt benyújtott egyetlen dokumentum sem.

51 Az OHIM arra irányuló állandó gyakorlata, hogy a megújítás bizonyítékának kellő időben történő benyújtását kéri, az OHIM útmutatójának módosítását, majd a 2005. évi végrehajtási rendelet 19. szabálya (2) bekezdése ii. pontjának kodifikációját eredményezte.

52 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság – mivel nem ismerte el a Budvar azon kötelezettségét, hogy az R 238 203. sz. védjegy megújítási igazolását azon időpontig nyújtsa be, amíg a felszólalás alátámasztására vonatkozó tényeket, bizonyítékokat és érveket elő kellett terjesztenie, vagyis 2002. február 26-ig – arra a téves következtetésre jutott, hogy a fellebbezési tanács szabadon mérlegelhette, hogy ezt a késedelmesen előterjesztett okiratot figyelembe kell-e vennie, vagy sem.

53 Az OHIM ezzel szemben arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság következtetései jogilag megalapozottak, mivel – habár 1995. évi végrehajtási rendelet 16. és 20. szabálya alapján maga az OHIM vagy a felszólalási eljárásban részt vevő valamelyik fél jogosult volt kérni az eljárás során lejáró korábbi jog megújításának bizonyítékát –, ez nem foglalja magában azt – amint egyébként az Elsőfokú Bíróságnak az Anheuser-Busch által hivatkozott ítélkezési gyakorlata is megerősíti –, hogy e korábbi jog jogosultja köteles lett volna magától előterjeszteni a megújítási igazolást.

54 Az OHIM továbbá emlékeztet arra, hogy a felszólalási osztály által az 1999. szeptember 28-án benyújtott felszólalás alátámasztására szolgáló bizonyítékok előterjesztésére eredetileg megjelölt határidő 2000. június 24-e volt, és hogy az R 238 203. sz. védjegyet csak legkésőbb 2000. december 5-ig kellett megújítani. Márpedig az 1995. évi végrehajtási rendelet egyetlen rendelkezése sem követeli meg egy jövőbeni esemény, jelen esetben az említett megújítás bizonyítását. Noha az eredetileg megállapított határidőt később 2002. február 26-ig meghosszabbították, a felszólalási osztály nem kérte kifejezetten, hogy a megújítás bizonyítékát ezen határidőn belül nyújtsák be.

55 A Budvar megjegyzi, hogy a felszólalási kérelméhez részletes alátámasztó iratokból és néhány bizonyítékból álló mellékleteket csatolt, amelyek között szerepelt az R 238 203. sz. védjegyokirat is, amely bizonyította ezen védjegy érvényességét a felszólalási kérelem benyújtásának időpontjában. Tiszteletben tartotta a „felszólalása alátámasztására vonatkozó tények, bizonyítékok és érvek előterjesztését" érintő kötelezettségét is, és a felszólalási kérelem benyújtásának időpontját követően nem volt köteles benyújtani a megújítási igazolást.

A Bíróság álláspontja

56 Első jogalapjával az Anheuser-Busch lényegében arra hivatkozik, hogy – ellentétben azzal, amit az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában kimondott – a 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdésének, az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. szabálya (1) és (3) bekezdésének, valamint 20. szabálya (2) bekezdésének együttes értelmezéséből kitűnik, hogy a felszólalónak az OHIM által a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül magától kell előterjesztenie a felszólalása alátámasztására szolgáló egyéb tényekkel, bizonyítékokkal és érvekkel együtt a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdésében hivatkozott azon korábbi védjegy megújításának bizonyítékát, amelynek jogosultja, abban az esetben, ha erre a megújításra a felszólalási kérelem benyújtásának időpontját követően, azonban az említett határidő lejárta előtt kerül sor.

57 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy – amint az Elsőfokú Bíróság kimondta – a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése, az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. szabályának (1) és (3) bekezdése, illetve 20. szabályának (2) bekezdése sem pontosítja, hogy milyen tényeket, bizonyítékokat és érveket kell a felszólalás alátámasztására a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül előterjeszteni.

58 Az említett rendelkezések különösen nem tartalmaznak arra vonatkozóan semmilyen jelzést, hogy a felszólalónak magától és az említett határidőn belül kellene a korábbi védjegy megújítását bizonyítania abban az esetben, ha ennek a megújításnak a felszólalási kérelem benyújtása után kell megtörténnie.

59 Mindenesetre – az Anheuser-Busch álláspontjával ellentétben – ez az értelmezés nem következik az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából, és különösen nem a fent hivatkozott, Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben, valamint a fent hivatkozott MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben hozott ítéletből, sem az OHIM-nak a 2005. évi végrehajtási rendelet elfogadása előtti állandó gyakorlatából.

60 Az Elsőfokú Bíróság ezen két ítéletének alapjául szolgáló jogvitákban az OHIM kifejezetten kérte a felszólalót, hogy a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül bizonyítsa a korábbi védjegyek megújítását abban az esetben, ha e megújításnak az említett határidő lejárta előtt kellett megtörténnie. Ezekben a jogvitákban nem az volt tehát a kérdés, hogy a felszólalónak magától kell-e előterjesztenie ezt a bizonyítékot. Ez a kérdés ezzel szemben a jelen jogvitában merült fel, mivel a jelen esetben nem vitatott, hogy az OHIM nem szólította fel kifejezetten a felszólalót ezen bizonyíték benyújtására.

61 Ezen túlmenően a fent hivatkozott Atomic Austria kontra OHIM –Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben hozott ítéletben az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy az OHIM még a korábbi védjegy megújítására vonatkozó bizonyítéknak a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése szerinti előterjesztésére irányuló kifejezett kérelem esetén sem utasíthatja el a felszólalást ezen bizonyíték előterjesztésének hiánya miatt.

62 A fent hivatkozott Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben hozott ítélet 40. pontjában az Elsőfokú Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy a felszólaló szabadon választhatja meg az általa a

felszólalása alátámasztására az OHIM elé terjeszteni szükségesnek vélt bizonyítékot, és az OHIM köteles megvizsgálni az előterjesztett összes bizonyítékot annak érdekében, hogy ténylegesen bizonyítják-e a korábbi védjegy lajstromozását vagy lajstromozásra való bejelentését, anélkül hogy valamely adott bizonyítéktípust formai indokra hivatkozva eleve visszautasíthatna. Ugyanezen ítélet 46. pontjában továbbá az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy egyrészt a felperes által a felszólalási kérelemhez csatolt védjegylajstrom-kivonatok lehetővé tették a korábbi védjegyek oltalmi ideje lejártának megállapítását, másrészt arra is következtetni engedtek, hogy az öt korábbi védjegyből négy érvényes volt abban az időpontban, amikor a fellebbezési tanács meghozta határozatát.

63 A fent hivatkozott, MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben hozott ítélet 46. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegy megújításának az OHIM által a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján kért, a felszólaló általi bizonyítása hiányában az OHIM két vonatkozásban is tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg egyrészt, hogy a korábbi védjegy érvényességének a felszólalási osztály határozathozatalát megelőzően végbement lejártát nem lehet tekintetbe venni, másrészt hogy a felszólalási osztálynak nincs joga tájékoztatást kérni a korábbi védjegy oltalmának a bizonyítékok eredeti benyújtását követően történt megújításával kapcsolatban.

64 Az Anheuser-Busch állításával ellentétben semmi esetre sem tűnik úgy továbbá, hogy a 2005. évi végrehajtási rendelet elfogadása előtt az OHIM állandó gyakorlata megkövetelte volna, hogy a felszólalónak a felszólalása alátámasztására szolgáló egyéb tényekkel, bizonyítékokkal és érvekkel együtt magától kell bizonyítania a korábbi védjegy megújítását az OHIM által e célból a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül.

65 Erre tekintettel meg kell állapítani, hogy az OHIM második fellebbezési tanácsának a fent hivatkozott, Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben hozott ítélethez vezető jogvitában szereplő, 2003. július 9-i határozatában ez a tanács a korábbi védjegyek megújítására vonatkozó

bizonyítékoknak a megjelölt határidőn belüli előterjesztése hiánya miatt utasította el a felszólalást, megállapítva, hogy e bizonyítékot az OHIM egyértelműen, kétséget kizáró módon kérte a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján a felszólalónak küldött leveléhez csatolt feljegyzésében.

66 Ezzel szemben az OHIM első fellebbezési tanácsának a fent hivatkozott, MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben hozott ítélet alapját képező jogvitában szereplő, 2004. május 23-i határozatában e tanács helyt adott a felszólalási osztálynak a felszólalást azon okból elutasító határozatával szembeni fellebbezésnek, hogy – noha felszólították a korábbi védjegy megújításának bizonyítására – a felszólaló elmulasztotta ezen bizonyíték benyújtását. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felszólalás benyújtásának időpontjában és abban az időpontban is, ameddig a bizonyítást kérték, a korábbi jog még érvényes volt, és ezért a felszólalónak nem kellett bizonyítania azon védjegy lajstromozásának megújítását, amelynek jogosultja volt.

67 Ebből egyben az is következik, hogy az Anheuser-Busch állításával ellentétben nem tűnik továbbá úgy, hogy a 2005. évi végrehajtási rendelet 19. szabálya (2) és (4) bekezdésének rendelkezéseit figyelembe lehetne venni a jelen esetben azzal az indokkal, hogy azok mindössze az Elsőfokú Bíróság által az OHIM állandó gyakorlata alapján kimondott, a 40/94 rendelet 42. cikke (3) bekezdése, valamint az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. szabálya (1) és (3) bekezdése, illetve 20. szabálya (2) bekezdése puszta értelmezésének minősülnek.

68 Mindenesetre, még ha a 2005. évi végrehajtási rendelet említett rendelkezései ezentúl bizonyos keretek között elő is írják a felszólaló számára azon kifejezett kötelezettséget,

hogy a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdésében szereplő határidőn belül bizonyítsa a korábbi védjegy használatát, e rendelkezések tartalmazzák az utóbbi rendelkezésben szereplő általános szabály pontosítását is e tekintetben, amelynek célja az OHIM előtti felszólalási eljárásokban részt vevő gazdasági szereplők jogbiztonságának a megerősítése. E körülmények között, amint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 76. pontjában helyesen állapította meg, az említett végrehajtási rendelet által bevezetett új szabályok nem alkalmazhatók visszaható hatállyal a jelen jogvitában.

69 Ezért azt a következtetést kell levonni, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 79. pontjában a fent hivatkozott, MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben hozott ítéletre hivatkozva megállapította, hogy az 1995. évi végrehajtási rendelet 16. és 20. szabályának együttes értelmezéséből következik, hogy egyfelől az OHIM-nak joga van a korábbi védjegy oltalma megújításával kapcsolatos bizonyítást kérni, amennyiben e megújítás a felszólalás benyújtását követően megy végbe, másfelől ugyanezen rendelkezésekből nem következik, hogy a felszólaló köteles ilyen bizonyítékot magától benyújtani.

70 Hozzá kell fűzni ehhez – amint egyébként az Elsőfokú Bíróság a fent hivatkozott, MIP Metro kontra OHIM – Tesco Stores (METRO) ügyben hozott ítélet 41. és 46. pontjában kimondta –, hogy az OHIM számára ily módon biztosított azon hatáskör, hogy a korábbi védjegy megújításának bizonyítását kérje, a 40/94 rendelet 76. cikkén is alapulhat.

71 Ebből következik, hogy a fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második, a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

72 Második jogalapjával az Anheuser-Busch azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács anélkül vehette figyelembe a megújítási igazolást, hogy köteles lett volna a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében számára biztosított és a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyen 2007. március 13-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.) 43. pontjában kimondott mérlegelési jogkört gyakorolni.

73 Miután úgy ítélte meg, hogy a megújítási igazolást a megjelölt határidőn belül terjesztették elő, és hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazható, az Elsőfokú Bíróság nem csak az OHIM előtti felszólalási eljárásokban a bizonyítékok megjelölt határidőn belüli előterjesztésére vonatkozó eljárási szabályokat – az első jogalap körében vizsgált kifogást – sértette meg, hanem egyúttal az említett 74. cikk (2) bekezdését is.

74 Az OHIM azzal érvel, hogy mivel a Budvar nem volt köteles semmilyen különös határidőre előterjeszteni az R 238 203. sz. védjegy lajstromozásnak megújítására vonatkozó bizonyítékot, a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése nem volt alkalmazható a jelen ügy körülményeire, és a fellebbezési tanácsnak nem kellett az itt előírt mérlegelési jogkört gyakorolnia.

75 A Budvar azt állítja, hogy mivel a felszólaló nem köteles arra, hogy valamely határidőn belül előterjessze a megújítási igazolást, a jelen esetben „késedelmes előterjesztés" sem történt. Mielőtt a felszólalásról határozott volna, az OHIM-nak hivatalból kellett megvizsgálnia, hogy a felszólalás alátámasztására felhozott jogok érvényesek-e. Nincs jelentősége annak az időpontnak, amikor a felszólaló benyújtotta azon korábbi védjegy megújítási igazolását, amelynek jogosultja, és annak a kérdésnek sem, hogy ténylegesen benyújtotta-e.

A Bíróság álláspontja

76 Második jogalapjával az Anheuser-Busch azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 71. pontjában úgy ítélte meg, hogy a megújítási igazolás figyelembevételével kapcsolatban nem állapítható meg a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének a vitatott határozat általi megsértése.

77 Mivel az Anheuser-Busch szerint az említett okiratot nem nyújtották be az OHIM által a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül, egy olyan bizonyítékról van szó, amelyet nem nyújtottak be az említett rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében vett kellő időben. Következésképpen az OHIM figyelmen kívül hagyhatta volna azt, ha az ugyanezen rendelkezés által biztosított azon hatáskörét gyakorolja, hogy elutasítja a késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat. Márpedig a jelen esetben az OHIM nem gyakorolta ezen hatáskörét, mivel tévesen úgy ítélte meg, hogy a bizonyítékot kellő időben terjesztették elő.

78 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 69. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor megállapította, hogy a jelen esetben a felszólaló nem volt köteles az R 238 203. sz. védjegy megújítására vonatkozó bizonyítékot a 40/94 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése alapján megjelölt határidőn belül benyújtani.

79 Mivel a megújítási igazolást kellő időben terjesztették elő, az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte meg úgy, hogy nem volt helye annak, hogy az OHIM a számára az említett 74. cikk (2) bekezdésében biztosított hatáskörre hivatkozzon ezen bizonyíték figyelembevétele céljából.

80 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a 40/94 rendelet 43. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

81 Harmadik jogalapjával az Anheuser-Busch azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdését, mikor úgy ítélte meg, hogy az R 238 203. sz. védjegy használatára vonatkozó, a Budvar által a felszólalása alátámasztására felhozott bizonyítékok elegendők.

82 A Budvar által a használatra vonatkozóan benyújtott bizonyíték majdnem egészében csak egy másik védjegy, nevezetesen a „Budweiser Budvar" kifejezést stilizált formában tartalmazó 674 530. sz. védjegy használatát bizonyította. Márpedig ez utóbbi védjegyet nem vette figyelembe a fellebbezési tanács és az Elsőfokú Bíróság sem, mivel a lajstromoztatni kívánt védjegyhez képest nem minősül későbbi jognak.

83 A C-234/06. P. sz., Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben 2007. szeptember 13-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-7333. o.) 81–86. pontjából azonban kitűnik, hogy valamely bejelentett védjegy használatának bizonyítéka nem szolgálhat egyúttal egy másik bejelentett védjegy használatának bizonyítékául. Az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia ezen elv jelen esetre történő alkalmazhatóságát.

84 Az Anheuser-Busch úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróságnak el kellett volna végeznie ezt a vizsgálatot, mivel az Anheuser-Busch azt állította, hogy a Budvar által a használat bizonyítékára vonatkozóan benyújtott bizonyítékok nem tesznek eleget a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében szereplő kritériumoknak, és mivel vitatta e bizonyítékokat különösen a védjegy használatát illetően, tudniillik azon módot illetően, ahogyan a védjegy magukon a termékeken megjelenik.

85 Az Elsőfokú Bíróság tehát tévesen ítélte meg úgy a megtámadott ítélet 112. pontjában, hogy az Anheuser-Busch nem vitatta azt a tényt, hogy a szóban forgó dokumentumok az R 238 203. sz. védjegy használatára vonatkoznak.

86 Az OHIM legelőször is azt állítja, hogy a fellebbezés harmadik jogalapja két okból is elfogadhatatlan.

87 Elsőként, a jogvita azon tárgyát módosító új jogalapnak minősül, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság elé terjesztették, ugyanakkor az ilyen új jogalap a Bíróság eljárási szabályzata 113. cikkének 2. §-a és 116. cikkének 2. §-a értelmében tilos, mivel a Bíróság felülvizsgálata az Elsőfokú Bíróság által az ez utóbbi előtt hivatkozott jogalapokra adott válaszokra korlátozódik.

88 Ez annál is inkább igaz, mert az Elsőfokú Bíróság fellebbezés tárgyát képező azon ítéletét, amely a fent hivatkozott Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítélet alapjául szolgált, már azelőtt meghozta, mielőtt az Anheuser-Busch az Elsőfokú Bírósághoz előterjesztette a keresetét, ily módon semmi nem akadályozta meg az Anheuser-Buscht, hogy erre vonatkozó jogalapot hozzon fel ebben a keresetben.

89 Másodsorban a megtámadott ítéletből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság ügyelt annak pontosítására, hogy a Budvar által előterjesztett bizonyítékok a „budweiser" kifejezés „különböző formákban" történő használatát bizonyítják. Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság egyetlen egyszer sem utalt arra, hogy az R 238 203. sz. védjegy használatát a 674 530. sz. védjegyre vonatkozó használat bizonyítékai alapján állapította meg. Ha ezt tette volna, az Elsőfokú Bíróság egyébként a jelen esetben a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozott volna.

90 Az Elsőfokú Bíróságnak a Budvar által benyújtott bizonyítékokból levont következtetése, vagyis hogy e bizonyítékok megerősítik az R 238 203. sz. védjegy tényleges használatát, ideértve a szó formájában történő használatot is, egyébként olyan ténymegállapításnak minősül, amely kívül esik a Bíróság felülvizsgálatán.

91 Továbbá, feltételezve akár azt, hogy az említett jogalap elfogadható, az OHIM azzal érvel, hogy semmiképp nem megalapozott, mivel a tények elferdítésén alapul.

92 Végezetül a Bíróság által a fent hivatkozott Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítéletben kimondott elv nem alkalmazható a jelen esetben, mivel annak körülményei kizárják az analógiát. Ez az elv csak akkor alkalmazható, ha két különböző védjegyre érvényesen hivatkozik a felszólaló, és mindkettőre vonatkozik a tényleges használat követelménye. Csak ebben az esetben állhat fenn annak veszélye, hogy valamely védjegy használatának bizonyítékát a másik védjegy felszólalási eljárásban történő elutasításának megkerülésére használják fel.

93 A jelen jogvitában azonban nem ez az eset áll fenn, ugyanis a „Budweiser Budvar" kifejezést stilizált formában tartalmazó 674 530. sz. védjegyre nem lehet hivatkozni a felszólalási eljárásban, mivel az nem minősül korábbi jognak.

94 A Budvar azt állítja, hogy az OHIM és az Elsőfokú Bíróság is megerősítette, hogy az általa benyújtott bizonyítékok egyértelműen bizonyítják a védjegy használatának jellegét, tudniillik a sörre vonatkozó használatát.

95 A Budvar úgy érvel, hogy nyújtott be az R 238 203. sz. védjegy használatát bizonyító dokumentumokat, mivel ez a védjegy legalábbis a releváns termékeken – vagyis a sörön – megjelenik, amelynek a reklámjait benyújtotta. Ezeket a tényeket a megtámadott ítélet a 110–115. pontjában egyértelműen figyelembe vette.

96 Kizárt továbbá a jelen esetben a fent hivatkozott Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítéletre történő hivatkozás, mivel ez az ítélet arra a kérdésre vonatkozott, hogy valamely védjegy használatának bizonyítéka egy másik védjegy használatának bizonyítékául szolgálhat-e, míg a jelen jogvitában az R 238 203. sz. védjegy tényleges használatát ténylegesen bizonyította a felszólaló a sörrel kapcsolatos „budweiser" kifejezés használatát bizonyító különböző dokumentumok benyújtásával.

A Bíróság álláspontja

97 Harmadik jogalapjával az Anheuser-Busch lényegében azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy azzal az indokkal nem helyezte hatályon kívül a vitatott határozatot, hogy – a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésében szereplő feltételekre tekintettel – a Budvar által benyújtott dokumentumok nem elegendők az R 238 203. sz. védjegy tényleges használatának bizonyításához.

98 A megtámadott ítélet e tekintetben téves jogalkalmazáson alapul, mivel a szóban forgó dokumentumok lényegében egy másik védjegy, vagyis a 674 530. sz. védjegy használatát bizonyítják, amelyet a fellebbezési tanács nem vett figyelembe, mivel e

védjegy nem minősül korábbi védjegynek a 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése értelmében. Márpedig a fent hivatkozott Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítéletből, és különösen annak 86. pontjából következik, hogy egy bejelentett védjegy használatának bizonyítéka nem minősülhet egyúttal egy másik lajstromozott védjegy használatának bizonyítékául is, azzal az indokkal, hogy az utóbbi csak kissé eltérő változata az előbbinek.

99 Azonban – amint az OHIM helyesen mutatott rá – az Anheuser-Busch olyan jogalapot hozott fel, amely nem része az Elsőfokú Bíróság előtt a vitatott határozat ellen indított keresetnek.

100 Ezért a jogvita tárgyát kiterjesztő olyan új jogalapról van szó, amely első alkalommal a fellebbezési eljárásban már nem adható elő (lásd különösen a C-16/06. P. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM ügyben 2008. december 18-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-10053. o.] 125. pontját).

101 Meg kell ugyanis jegyezni, hogy a megtámadott ítélet 110. és 112. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az Anheuser-Busch nem vitatta azt a tényt, hogy a szóban forgó dokumentumok az R 238 203. sz. védjegy használatára vonatkoztak. Az említett ítélet 114. pontjában az Elsőfokú Bíróság rámutatott arra, hogy az Anheuser-Busch azt állította az Elsőfokú Bíróság előtt, hogy a fellebbezési tanácsnak más megállapításokra – például a védjegy Németországban és Ausztriában történő használatának jellegére – kellett volna támaszkodnia.

102 Ebből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az általa elbírált jogvita kizárólag arra a kérdésre vonatkozott, hogy a szóban forgó dokumentumok elegendők-e az R 238 203. sz. védjegy tényleges használata megállapításához, különösen e védjegy használatának jellegét illetően, és nem vonatkozott arra a kérdésre, hogy ezek a dokumentumok e védjegy használatára vonatkoztak-e, vagy a felszólaló által szintén hivatkozott, azonban az OHIM által a felszólalási eljárásban elutasított másik védjegy használatára.

103 Ennek következtében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 114. pontjában arra szorítkozott, hogy az előtte az első kérdéssel kapcsolatban felhozott érvekre válaszoljon, és nem foglalkozott a második kérdéssel, amelyet nem vitattak előtte.

104 A Bíróság előtt az Anheuser-Busch azonban azzal érvel, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti keresete – különösen annak harmadik jogalapja – ez utóbbi kérdésre is kiterjed.

105 Azonban a megtámadott ítélet 110., 112. és 114. pontjának a szövegéből is kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem értette félre ezt a jogalapot.

106 Azon érvelés továbbá, miszerint a Budvar által benyújtott bizonyítékok egy másik védjegy használatára vonatkoztak, mint amelyet a fellebbezési tanács figyelembe vett, nem mutat elegendő kapcsolatot az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott, arra alapított harmadik jogalappal, hogy ezen bizonyítékok nem teljesítik az ahhoz szükséges feltételeket, hogy a szóban forgó korábbi védjegyet úgy lehessen tekinteni, mint amely tényleges használat tárgyát képezi, és ennek következtében ezen érvelés nem tekinthető a harmadik jogalap egyszerű kifejtésének.

107 Ezen érvelés ugyanis a fent hivatkozott Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ügyben hozott ítélet 81–86. pontjára vonatkozik, amely a 40/94 rendelet 15. cikke (2) bekezdésének a) pontjára alapított jogalapra vonatkozott, míg az Anheuser-Busch által az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott harmadik jogalap az említett rendelet 43. cikkének (2) és (3) bekezdésén alapult.

108 Mindenesetre ezen érvelés célja eltér a hatályon kívül helyezés iránti kereset harmadik jogalapjának céljától, mivel nem csak a korábbi védjegy kereskedelmi használata ténylegességének vitatására irányul, hanem egyúttal arra a kérdésre is, hogy a bizonyítékok az egyik védjegyhez kapcsolódnak-e, vagy inkább egy másikhoz.

109 Következésképpen a fellebbezés harmadik jogalapját mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

110 Az előzőekből az következik, hogy mivel az Anheuser-Busch által fellebbezésének alátámasztására felhozott három jogalap közül egyetlen jogalap sem fogadható el, a kereset egészét el kell utasítani.

A költségekről

111 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az Anheuser-Busch Inc. pervesztes lett, az OHIM és a Budvar kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) Az Anheuser-Busch Inc.-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások